

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 lutego 2017 roku w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. przeciwko K. P. o zapłatę oznaczonej sygnaturą XIII GC 1084/14 oraz w sprawie z powództwa K. P. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. o zapłatę oznaczonej sygnaturą XIII GC 512/15 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi:

I. w sprawie oznaczonej sygnaturą XIII GC 1084/14:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 27.227,00 zł z odsetkami:

a) ustawowymi za okres od dnia 12 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku;

b) ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

oraz kwotę 2.765,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. oddalił powództwo w pozostałej części.

II. w sprawie oznaczonej sygnaturą XIII GC 512/15:

1. oddalił powództwo;

2. zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany K. P. zaskarżając go w części, to jest w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w Ł. przeciwko K. P. o zapłatę kwoty oznaczonej sygnaturą XIII GC 1084/14.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił:

- naruszenie przepisu art. 6 k.c. polegające na uwzględnieniu powództwa pomimo nieudowodnienia przez powódkę zasadności i wysokości swojego roszczenia;
- naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. polegające na sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego materiału dowodowego poprzez:
  - błędne ustalenie przez sąd, że inwentaryzacja odzieży roboczej według stanu na dzień 25 listopada 2011 roku została przeprowadzona przez stronę pozwaną, podczas gdy inwentaryzacja ta została przeprowadzona przez pracownika powódki Ł. J. na prośbę pracownicy pozwanego R. S.;
  - błędne ustalenie przez sąd, że dochodziło do przypadków niezwracania odzieży roboczej przez pracowników pozwanego, którzy ją zniszczyli, zużyli, zabrali lub zrezygnowali z dalszego zatrudnienia i nie oddali odzieży pobranej;
  - błędne ustalenie przez sąd, że w czasie trwania współpracy stron nigdy nie doszło do kwestionowania ilości, jakości, wartości i użyteczności odzieży roboczej;
  - błędne ustalenie przez sąd, że własne zapisy strony pozwanej dotyczące wydawania stronie powodowej odzieży do prania i przyjmowania od niej odzieży wypranej, kwitowanej przez kierownicę powódki, zawierają widoczne luki dotyczące okresu od sierpnia 2012 roku do marca 2013 roku, a w kilku miesiącach nie dokonywano żadnych wpisów w tym zakresie;

- błędne ustalenie przez Sąd, że za braki odzieży odpowiedzialność ponosi wyłącznie strona pozwana, podczas gdy świadek R. S. zeznała, że zdarzały się przypadki, że kierowca powódki przywoził mniej odzieży niż wynikało to z dokumentu dostawy jak również że przywożona była odzież z etykietami innych firm, co wskazuje że po stronie powódki dochodziło do pomyłek i nieprawidłowości;
- błędne ustalenie przez sąd, że według relacji świadków przez cały 2012 rok pozwany posiadał pełną orientację, co do stanu i ilości odzieży objętej umową zawartą z powódką;
- naruszenie przepisu art. 217 § 2 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. polegające na niedopuszczeniu przez sąd dowodu z przesłuchania świadka Ł. J..

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa (...) (...) Sp. z o.o. w Ł. przeciwko K. P. w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, a w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie – o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 14 marca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi postanowił odrzucić apelację ponad kwotę 27.227,00 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu (pkt 1) oraz wypłacić pozwanemu K. P. z funduszu Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 30,00 zł tytułem zwrotu opłaty (pkt 2).

W odpowiedzi na apelację powódka (...) (...) Sp. z o.o. w Ł. wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego w drugiej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego K. P. nie zasługiwała na uwzględnienie i jako bezzasadna została oddalona.

Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i na podstawie odpowiednich przepisów prawa rozstrzygnął spór pomiędzy stronami niniejszego procesu. Sąd Okręgowy podziela ustalenia sądu pierwszej instancji i przyjmuje je za własne.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia prawa procesowego, to jest art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 217 § 2 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. , Sąd Okręgowy uznał je za chybione.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Dokonywana przez sąd ocena materiału dowodowego stanowi istotę sądenia, a więc rozstrzygnięcia kwestii spornych. Zasada swobodnej oceny dowodów pozwala sądowi wysnuć wnioski o prawdziwości faktów, co prowadzi do ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczają wymogi prawa procesowego, doświadczenie życiowe oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość. Skuteczne zakwestionowanie oceny dowodów dokonanej przez sąd pierwszej instancji wymaga: określenia precyzyjnie, jakie błędy sąd popełnił i wskazania prawidłowego toku rozumowania. Twierdzenie strony odwołującej się ograniczające się do zakwestionowania oceny dokonanej przez sąd nie może prowadzić do uznania takiego zarzutu za uzasadniony.

W przedmiotowej sprawie skarżący sformułował kilka postaci naruszenia analizowanego przepisu. W ocenie Sądu Okręgowego nie ma podstaw do uznania ich za zasadne, bowiem sąd pierwszej instancji nie dysponował materiałem dowodowym mogącym podważyć przyjęte stanowisko. Skarżący stosownie do treści art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. nie przedstawił dowodów, które mogłyby prowadzić do odmiennych wniosków niż te sformułowane w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Nie można zgodzić się ze skarżącym, że ustalenie sądu pierwszej instancji odnoszące się do przypadków niezwracania odzieży roboczej przez pracowników pozwanego, którzy ją zniszczyli, zużyli, zabrali lub zrezygnowali z dalszego zatrudnienia i nie oddali pobranej odzieży zostało dokonane w sposób dowolny. W ocenie Sądu Okręgowego

uwzględniając całość materiału dowodowego, a w szczególności dowód z przesłuchania stron oraz zeznań świadka R. S., sąd pierwszej instancji dokonał ustaleń w sposób odpowiadający zasadom oceny dowodów.

Odnosząc się do kwestionowania ilości, jakości, wartości i użyteczności odzieży roboczej przez pozwanego w czasie trwania przedmiotowej umowy Sąd Okręgowy podzieliła ocenę sądu pierwszej instancji. Sformułowane przez skarżącego wnioski uzasadniające naruszenie przez Sąd Rejonowy art. 233 §1 k.p.c. są sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Nie można zgodzić się ze skarżącym, że podejmowane przez niego działania zmierzały do zakwestionowania ilości, jakości, wartości i użyteczności odzieży roboczej. Sporządzona inwentaryzacja z dnia 25 listopada 2011 roku oraz ewentualne rozmowy telefoniczne pracowników stron nie mogły prowadzić do skutecznego zakwestionowania należytego wykonania umowy przez powódkę, skoro pozwany uiszczał należności określone w fakturach uwzględniających ilość odzieży roboczej zgodnie z postanowieniami przedmiotowej umowy w pełnej wysokości.

Wreszcie nie ulega wątpliwości, że pozwany miał świadomość, co do stanu i ilości odzieży objętej przedmiotową umową. Sam pozwany zeznał, że sprawdzał stan odzieży roboczej pracowników. Uiszczając należności określone fakturami wystawianymi przez powódkę miał zatem pełną wiedzę na temat podstaw dokonywanych rozliczeń.

W zakresie kwestionowanego ustalenia o sporządzeniu inwentaryzacji odzieży roboczej z dnia 25 listopada 2011 roku przez pozwanego oraz treści zapisów pozwanego stwierdzających odbiór wypranej odzieży roboczej Sąd Okręgowy uznał je za naruszenie nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Ma rację skarżący, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego należy wysnuć wniosek, że to powódka sporządziła przedmiotową inwentaryzację. Jednakże, w ocenie Sądu Okręgowego, z racji sporządzenia przedmiotowego dokumentu brak jest jakichkolwiek skutków w zakresie rozliczeń pomiędzy stronami wynikających z umowy o najem i serwis odzieży roboczej oraz uiszczanie przez pozwanego należności wynikających z faktur uwzględniających ilość odzieży roboczej zgodnie z postanowieniami przedmiotowej umowy. Z kolei treść zapisów pozwanego stwierdzających odbiór wypranej odzieży roboczej nie prowadzi do wykazania faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. W żaden sposób nie można wyprowadzić z niego wniosków prowadzących do zakwestionowania zasadności powództwa wytoczonego przez powódkę. A zatem w tym zakresie analizowany zarzut należało uznać za bezprzedmiotowy.

Bezprzedmiotowy okazał się także zarzut naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 217 §2 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. W istocie sąd pierwszej instancji nie zastosował w przedmiotowej sprawie wskazanych przepisów. Zasadniczą podstawą oddalenia wniosku sformułowanego przez pozwanego było niewskazanie adresu zamieszkania świadka lub adresu umożliwiającego skuteczne wezwanie świadka na rozprawę. Wobec powyższego przedmiotowy wniosek jako niemożliwy do przeprowadzenia podlegał oddaleniu uwzględniając brzmienie art. 258 k.p.c.

Chybiony okazał się zarzut naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 6 k.c. polegającego na uwzględnieniu powództwa pomimo nieudowodnienia przez powódkę zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jego odpowiednikiem w prawie procesowym jest art. 232 k.p.c. stanowiący, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, a sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Cytowane przepisy są ze sobą skorelowane.

Zagadnienie ciężaru dowodu jest ściśle związane z zasadą kontrydiktoryjności i inicjatywą w postępowaniu dowodowym. Zestawienie dwóch analizowanych przepisów tworzy pewien schemat, według którego powinno być prowadzone postępowanie dowodowe. To strony procesu odpowiedzialne są za realizację obowiązku dowodowego, a sąd za przestrzeganie zasad rozkładu ciężaru dowodu.

W przedmiotowej sprawie nie ma podstaw do uznania, że powódka nie sprostała ciężarowi udowodnienia zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia. Wbrew twierdzeniom skarżącego postanowienia umowy były podstawą do określenia wysokości roszczenia powódki. Wskazany przez pozwanego § 6 ust. 1 umowy o najem i serwis odzieży roboczej stanowi, że z chwilą rozwiązania umowy najemca zobowiązany jest w terminie nie dłuższym niż 30 dni do

wykupienia objętej niniejszą umową odzieży roboczej za jej aktualną wartość. Z kolei § 6 ust. 2 stanowi, że aktualną wartość ustala się w oparciu o cenę przygotowania nowej odzieży do użytku, pomniejszoną o zużycie odzieży używanej, Wynajmujący deklaruje, iż całkowita wartość odzieży w trakcie trwania umowy nie będzie niższa niż 50% wartości jej stanu początkowego. Amortyzacja miesięczna odzieży wynosi 2%.

W świetle powyższego należy uznać, że strony w przedmiotowej umowie zawarły także umowę sprzedaży używanej odzieży roboczej. Cena została określona stosownie do treści art. 536 § 1 k.c. Sąd w ramach swobody umów wynikającej z art. 353¹ k.c. strony zgodziły się na ustalenie ceny w oparciu o określone w niej kryteria. Tym samym faktura VAT nr (...) z dnia 15 kwietnia 2013 roku określająca cenę stanowiła wystarczający dowód dla wykazania wysokości dochodzonego roszczenia.

W tym zakresie pozwany własnych twierdzeń o niezasadności roszczenia tak co do zasady jak i co do wysokości nie poparł wnioskami dowodowymi mogącymi prowadzić do zakwestionowania ceny ustalonej w przedmiotowej fakturze.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy oparł na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu wynikającej z art. 98 §1 k.p.c. Pozwany przegrał postępowanie odwoławcze, a zatem winien zwrócić powódce poniesione przez nią koszty w kwocie 1.800 zł stanowiącej wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika ustalone stosownie do wartości przedmiotu zaskarżenia na podstawie § 2 pkt. 5 rozporządzenia z § 10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804, z późn. zm.).

/-/ Ryszard Badio /-/ Jolanta Jachowicz /-/Jarosław Pawlak